

Utak és kutak

Június 15, a halálom napja. Ugye milyen felkavaró ha tudod a halálod pontos napját? Na de kezdjük az elején, hogy miként is történt, ami megtörtént.

1965-öt írunk, életem egyik legcsodálatosabb éve, de ami utána következett, az már borzalmas volt. A nevem Anna, 19 éves vagyok és egy unalmas kis faluban élek.

A falu, amelynek neve Mélykút, egy eldugott, békés település az erdők ölelésében, ahol az élet lassan csordogál, és a mindennapok nyugalma uralkodik. A falu központjában egy kis tér terül el, ahol a régi templom harangja minden délben megszólal, emlékeztetve az idő múlására. A macskaköves utcák barátságosak, és a házak ablakai virágokkal díszítettek. A falu lakói generációk óta itt élnek, és mindenki ismer mindenkit. A helyi piac egyfajta közösségi térként szolgál, ahol az emberek mosolyogva üdvözlik egymást, és megosztják a legfrissebb híreket. Az utcákon gyakran látni bicikliző gyerekeket, akik boldogan játszanak, míg az idősebbek a verandákon ülve beszélgetnek egy jó kávé mellett. Mélykút egyik különleges jellemzője a természet közelsége. A falu szélén dombok emelkednek, az erdőben pedig sétaösvények vezetnek a tisztásokhoz és a régi kúthoz, amelyről a település a nevét kapta. A kút környékén madárcsicsergés és a szél susogása adja a háttérzenét, a friss, tiszta levegő pedig mindenkit új energiával tölt fel. Az itt élők tisztelik a természetet, és szoros kapcsolatot ápolnak a földdel, amely őseik óta eltartja őket. A falu békéje, nyugalma és egyszerűsége azokat is megérinti, akik csak áthaladnak rajta, és könnyen az az érzés támadhat bennük, hogy itt az idő megállt.

Így látta ezt Tamás is, aki épp nagy vándorúton volt, hogy egy új helyen letelepedjen. Amikor Mélykút határába ért, egy különös érzés kerítette hatalmába. Azonnal tudta, hogy ez a falu lesz az új otthona. Szegény kis teremtes azzal nem volt tisztában, hogy a falusiak bármennyire kedvesek is, az idegen letelepedőket nem épp kedvelik. Ahogy beért a falutérre, addigra már az utolsó lakó is értesült az érkezéséről. Természetesen aki csak tehette, az kiállt a kapuba „beszélgetni”, csak hogy szemmel tudja tartani a jövevényt.

Én is épp, – teljesen véletlenül, vagyis nem véletlenül, mivel be kellett szereznem a ruhaanyagot a munkámhoz, - a téren voltam, amikor Tamás megállt lovaskocsijával a falu egyetlen kocsmájánál. Tudniillik, nálunk a kocsmá az felér egy napi újságolvasással, megfűszerezve egy kis politikával és a tetejére még a mozgáskoordináció elvesztésével is. Anyámmal, egymásközt csak hivatalnak nevezzük, mikor apám elindul oda. Ez a jövevény is jól tudja, hogy hol kell bemutatkozni a lakók apraja-nagyjának. Minden bizonnyal egy talpra esett, hiszen már az egész megjelenéséből az sugárzik, nem ijed meg egy-két hangosan káráló vén embertől.

Ő épp kellően magas egy magamfajta lányhoz. Kicsit borostás arc, de az minden bizonnyal a hosszú út és nem a hanyagság miatt van. Na meg azok a bogárfekete

szemek, amiről azt hisszük, hogy az ördög egyik cinkosa lehet. Ruhái is rendezettek, kicsit poros, de nem szakadt és nem is rongyos. Valószínűleg egy jómódú családból jöhetett, mivel lova is szép deres és kerek, kocsija meg felpakolva de nem látom mit hozott, mert azt egy nagy ponyva takarja azt.

Teljesen belefeledkeztem a jövevény látványába, amikor arra eszméltem, hogy rám néz és felém tart. Körülnéztem a téren, de hirtelen nem láttam senkit sem a közelben. Jaj, ne, most mit csináljak?!

- Fogadja üdvözetemet kedves hölgyem! Ne haragudjon, hogy ismeretlenül leszólítom. A nevem Nagy Tamás. Azt szeretném megkérdezni öntől, hogy hol talál a magamfajta csavargó egy szállást, ahol én is és a lovam is megtudna pihenni?

Barna kalapját jobb kezével levette s mellkasához szorította. Láttam rajta a fáradság árnyát de ő ezt egyenes testtartásával könnyen elhessentette. Tiszta fogai egy aprócska mosoly alatt felvillantak, miközben szeme huncutul kacsintott egyet. Nem bírtam el tekintetét, a szemem lesütöttem, arcomon éreztem, hogy végig fut a láng.

- Anna! – szólt rám hirtelen édesapám a „hivatal” ajtajából.
- Mennem kell – én meg csak ennyit tudtam mondani.

Eddigi életem során nem sokszor örültem, hogy apám hivatott, de most kiváltképp jól jött.

- Ki ez a fiú? – kérdezte sűrű szemöldökét összehúzva, fejét kérdőn felemelve.

Fiú? Milyen fiú? Ő a férfi, akinek karjai között örökre menedékre találnék a világ minden vihara elől. Ő több ennél – a biztonság, a szenvedély, az otthon.

- Nem tudom édesapám. Annyit kérdezett, hogy hol tudna megszállni.

Apám csak hümmögött egyet és magabiztos léptekkel Tamás felé igyekezett. Mire odaért hozzá, addigra levetette bizalmatlan arcát és kedves mosollyal köszöntötte. Hogy mit beszéltek ezután, én már nem tudom. Sietve hazafelé vettem lépteim.

Késő délután mikor fejéshez készülődtem, a verandára kilépve láttam meg, hogy Tamás, Béla sógorhoz jött a szomszédunkba. Béla sógor nem volt rokonunk, nem is tudom miért kellett őt így hívni. Ő már évek óta egyedül élt, mert neje, egy éjjel megszökött otthonról. Vagyis ő ezt állította, de a faluban a asszonyok tudták, hogy Eszti néni egy nagyon jámbor lélek volt és esze ágában sem volt elhagyni az urát, bármennyire is járt annak a keze a hivatalból hazajöve. Valami más történhetett, mert senki sem hozza azóta szóba Esztit. Így én sem tudok róla többet.

Mivel volt neki egy tiszta szobája, amit nem használt -sőt a házat sem használta, mert inkább az istállóban aludt, vagy épp a szalmarakás aljánál - így nála megszállhatott az utazó.

Aznap éjjel Tamás járt az eszemben. Nagyon szeretném tudni, hogy ki ő valójában és miért jött ide. Milyen utat járhatott be eddig, hogy az elvezesse pont Mélykútra? De vajon lesz annyi bátorságom, hogy beszéljek vele? Vagy megint ínamba száll a bátorság, és mint a kivert kutya, lecsapott farokkal, nyüszítve szaladok el?

Megegyeztem magammal, hogy igenis, bátorságot merítek és leszólítom. Nem félek én a fiúktól. Nem egy udvarlóm volt már. Jani is udvarol a mai napig és gyermeki könnyedséggel beszélek vele. Ez a fiú sem különbözik tőle.

Másnap bizony, hogy megremegett a térdem és a kedves köszönését is csak gyors intéssel méltattam, s már fordultam is vissza a házba. Aznap csak az ablakon keresztül láttam a napot. Inkább megcsináltam minden benti munkát, csak ne kelljen kimennem. Édesanyámnak erős fejfájásra panaszkodtam, hogy valami kibúvót keressek, ám ő azonnal tudta a hazugságom okát.

- Migréned nem lehet, hiszen időváltozás sem jön, akkor azt már az én térdkalácsom megérezte volna. Te attól a Tamás gyerektől ijedtél meg. Apád mondta, hogy leszólított a fiú, te meg úgy néztél ki, mint a leveses piros fazekam. Nem tudsz nekem hazudni. Úgy hallottam, hogy bíró fia és messziről jött. Nem akarta az apja munkáját folytatni. Saját életet akar és itt szeretne letelepedni.

Anyám volt a falu varrónője, a falubeliek hozzánk jöttek, így aztán sokat tudott az emberektől. A szakmát ki tudtam tőle tanulni, de a pletykálást nem. Csak csendben tudtam dolgozni, ő meg állandóan beszélt és kérdezett és beszélt.

- Holnap átjön. Kell neki új ing meg nadrág, mert olyan régóta úton van, hogy a régiék szétrongyolódtak.

Erre megakadt a gombóc a torkomon és nem tudtam rá felelni. Tamás közelében megváltozom. Nem akartam, hogy átjöjjön, sőt, nem akartam, hogy a közelemben legyen. De a munkát meg kell csinálni, akárkiről is legyen szó.

Másnap, mikor Tamás megérkezett, a szívem hevesen vert, ahogy belépett a műhelyünkbe. Édesanyám a konyhában az ebédet főzte, így rám hárult a feladat, hogy levegyem a méreteit. Ő tisztelettudóan köszönt, kalapját a kezében forgatva.

- Jó reggelt, Anna! – mondta, és az ajtóban megállva rám mosolygott.
- Jó reggelt – feleltem halkán, és próbáltam nyugalmat erőltetni magamra, de úgy éreztem, mintha a kezem remegne.

Testemben hullámozó nyugtalansággal küszködve invitáltam be, és ahogy belépett, vettem egy mély levegőt, hogy megpróbáljam lecsillapítani a feszültségem. Remegő kézzel fogtam a munkának és reméltem, hogy az majd elveszi figyelmemet a bennem kavargó érzésekről.

Először a válszéllességét mértem, de ahogy közel kerültem hozzá, önkéntelenül megszagoltam az illatát: egy enyhe, fás illat, ami összekeveredett a frissen kaszált fű illatával. Próbáltam nem venni erről tudomást, és inkább koncentrálni, de éreztem, hogy egy-egy apró mozdulattal még inkább zavarba hozom magam. Pillantásai nyugodtan követték mozdulataim. Nem tudtam, hogy lássa e rajtam ezt az ügyetlenül kezelt zavarodottságomat.

- Honnan érkeztél? – kérdeztem halkán, hogy megtörjem a csöndet és enyhítsem a bennem feszülő érthetetlen folyamatot.
- Deresből, az ország északi részéről. Útra keltem, hogy bejárjam az országot és megismerjem azt. De most úgy érzem, végre révbe értem – felelte, és éreztem, hogy az arcát felém fordítja, miközben én a karhosszát mértem. – A falu nagyon barátságosnak tűnik.
- Barátságos – bólintottam. – De nem könnyű a falubeliek bizalmába férkőzni.
- Gondolom, ahogy mindenhol – válaszolta könnyedén. – De az a legfontosabb, hogy én szívből jöttem ide. És persze remélem, hogy egy-két helyi lakos hajlandó lesz megmutatni nekem a falut.
- Én... talán. – hebegtem.

Egy hirtelen mozdulattal kicsúszott a kezemből a mérőszalag, és tompán puffant a földön. Egyszerre nyúltunk érte és kezünk váratlanul összeért. Az érintés egy pillanat műve volt, alig észrevehető, de elég volt egy forró szikra kiváltásához, ami aztán végigfutott a porcikáimban és lábaim is megremegtek tőle. Az apró remegéstől megbillentem, és mielőtt még elestem volna, Tamás gyorsan utánam kapott, erős karjaival stabilan megtartva. A közelsége szinte megbénított, két keze biztonságosan ölelt körül, mintha soha többé nem akarna elengedni.

- Bocsánat – motyogtam, majd gyorsan elhúzódtam zavaromban.

Tamás mosolya szélesebb lett, de nem szólt semmit, csak hagyta, hogy tovább folytassam a munkát. A csend lassan elnyelt minket, én pedig minden erőmmel arra összpontosítottam, hogy mielőbb befejezzem a munkát. Végül megkönnyebbülten fellélegeztem, amikor sikerült.

- Kész – mondtam, és egy mély lélegzetvétellel elengedtem a feszültségem.
- Köszönöm – mondta Tamás. – Tudja, Anna, nagyon hálás lennék, ha megmutatná nekem a falut. Biztos vagyok benne, hogy sok érdekes dolgot tudna mesélni.

Lassan felemeltem a fejem, majd a gyönyörű fekete szemébe néztem. Az a huncut mosoly még mindig ott bujkált a tekintetében, de most valami komolyabb is volt benne. Hirtelen valaki megkopogtatta az ajtót és mind a ketten odafordultunk.

- Szép napot! – lépett be Marika néni, aki rendszeresen varratott velünk. – Csak beugrottam egy gyors igazításért, ha ráértetek.
- Persze Marika, jöjjön nyugodtan, azonnal jövök. – Mondtam és kikísértem Tamást.

- Akkor később megbeszéljük – rám nézett mély szemeivel, és köszönésképp bólintott egyet.
- M...majd megbeszéljük. – dadogtam és valami kimondhatatlan okból, mosolyra húztam a szám.

Marika néni valójában nem is igazításért jött, hanem, hogy Tamásról kérdezősködjék. Nálunk az asszonyok már csak ilyenek. Ha valaki eltüsszenti magát, akkor azt pár percen belül tudják az egész faluban. Viszont tőlem nem tudott meg valami sokat, hiszen én nem vagyok az a pletykálkodós. Anyám – aki persze végig a másik ajtó mögött hallgatózott – éppen ekkor lépett be, és azonnal áthívta Marikát a konyhába, hogy első kézből ossza meg vele a hallottakat. Nem volt kérdés, hogy ott aztán minden apró részletet kibeszélnek majd, a szegény fiú anyakönyvi kivonatának kiállításától kezdve az egész eddigi életéig. Senkinek sem kívánom, hogy két ilyen vérszomjas asszony a színpadra állítsa – akkor ott nem marad kő kövön.

Aznap este nehezen jött álom a szememre. Az ágyban forgolódva Tamás arcára gondoltam, arra a szempárra, amelyek egyenesen a lelkem mélyére látottak. Újra és újra felidéztem a beszélgetésünket, a zavaromat, az érintést, és azt a két biztonságot nyújtó védőkart. A gondolataim megnyugvásra vágytak, de a szívem vadul dobogott. Talán most először féltem a saját érzéseimtől.

Másnap a falu ébredezni kezdett, az emberek a mindennapi teendőiket végezték, de én csak arra tudtam gondolni, hogy ma újra láthatom-e Őt. Vajon mit hozott magával és milyen titkokat rejtegethet? Úgy érzem, hogy okkal jött ide és nem csak a szél fújta erre. Talán az életutunk is összefonódik? Ahogy ezen gondolkodtam, anyám sejtelmes mosollyal nézett rám a reggelinél, de meglepően nem mondott semmit sem.

Később, amikor az udvaron teregettem és a meleg szellő finoman simogatta az arcomat, Marika néni állt meg a kerítésünknel.

- Anna, hallottad, hogy az a vándorfiú a kocsmában beszélgetett tegnap a férfiakkal? – kezdte, tudtam, hogy itt a pletyka ideje. – Azt mondják, valami értékeset keres itt. Talán a kút környékén akar valamit.
- Kút? – kérdeztem meglepetten. – Miféle kút?
- A régi kút – bólintott Marika néni a sűrű erdő ölelésében elbújó kút felé, majd közelebb hajolt és azinte suttogva mondta. – Tudod, amelyikhez senki nem megy. Azt beszélik, hogy még a háború előttől valami elásott kincs van ott. De én azt mondom, semmi jó nem sül ki abból, ha valaki a múltban vájkál.

Köszönés nélkül viaszietett a házába, én pedig ott maradtam a gondolataimmal. Miért érdekelhetné Tamást egy régi kút? Hiszen azt mondta, új életet keres, nem pedig régi titkokat. De vajon igazat mondott?

Ahogy ezen töprengtem, észrevettem, hogy Tamás a házunk előtt sétál el. Szívem újra hevesen vert, és mielőtt még átgondolhattam volna, odaléptem a kapuhoz.

- Jó napot, Tamás! – szóltam utána, hangomban több bátorsággal, mint amennyit valójában éreztem.

Megfordult, és barátságosan felém biccentett.

- Jó reggelt, Anna! Örülök, hogy látom. Szép napunk van, igaz?
- Igen, szép – feleltem, és közben észrevétlenül a kezemmel a kötényemet gyűrögettem. – Hallottam, hogy a kocsmá... hogy érdeklődött a régi kút felől. Az emberek beszélnek róla.

Tamás arca elkomorult, mint mikor a nyári napsütötte mezőn az égen úszó felhők árnyékai futnak keresztül. Gondolkodott, majd végül vállat vont, de a mozdulata mögött ott volt valami kimondatlan súly.

- Igen, valóban kérdeztem róla. Érdekes történeteket hallottam a faluban. Az ember nem tudja, mit találhat egy ilyen helyen.
- Miért érdeklí annyira? – kérdeztem egyenesen és bár nem akartam túlzott kíváncsinak tűnni, a kérdés mégis kiszaladt a számon.

Ő csak hosszan rám nézett, mint aki mérlegelné minden szavát, mennyit mondhat el. Viselkedéséből tudtam, hogy még nem bízik meg bennem.

- Nem is a kút érdekelt, Anna – mondta végül halkán. – Csupán csak beszélgettem a falubeliekkel.

Éreztem, hogy valami mélyebb, valami sötétebb dolog bújik meg a szavai mögött, de nem kérdeztem tovább. Némán bólintottam, remélve, hogy mielőbb rájövök mit titkol el.

- Akkor segít nekem, Anna? Szeretném jobban megismerni ezt a falut. Ha velem tartana, biztosan nem tévednék el.

A szívem kihagyott egy ütemet. A kérdése ott lógott a levegőben, és én éreztem, hogy nincs visszaút. Nem bújhattam el előle. Közelebb kell kerülnöm hozzá, meg kell értenem mit keres itt. Ez a kíváncsiság most felülkerekedik minden gondolatomon. Összeszedtem a bátorságom és bólintottam.

- Rendben – mondtam. – Megmutatom a falut.

Tamás arca felragyogott és egy pillanatra megkönnyebbülést is láttam rajta.

- Köszönöm, Anna – felelte. – Nem is kívánhatnék jobb társaságot.
- Fél óra múlva indulhatunk – adtam magabiztosan az utasítást.
- Itt fogom várni – s komiszul kacsintott egyet.

Ahogy elindultunk a falu utcáin, különleges belső melegség töltött el. Egyszerre volt izgalmas és ijesztő ez a felfedezőút. Tisztában vagyok vele, hogy nem csupán Őt, hanem saját magamat is meg kell ismernem mellette. Olyan érzések kerítették hatalmukba,

amelyek ezelőtt még sohasem. Úgy gondolom, a szívek és lelkek titkai gyakran mélyebbek, mint a kutak feneke és arra várnak, hogy felfedezzük őket.

Először a templomhoz mentünk, amely a falu központjában állt. A régi falak szinte meséltek a múltról, az imákról és a reményekről, melyek generációk óta itt visszhangoztak.

- A templom a legöregebb épület a faluban – mondtam, miközben a vaskos kőfalat néztem. – Azt beszélik, hogy itt, a kriptá alatt egy régi alagút is van, ami egészen a hegyekbe vezet. Senki nem tudja, mikor vagy miért építették, sőt még azt sem, hogy hol köt ki pontosan a vége.

Tamás érdeklődve nézett rám, tekintetében égett a kíváncsiság. Minden szavam figyelte, arca tükrözte, hogy izgatja a mondanivalóm.

- Senki nem próbálta még felkeresni a bejáratot? – kérdezte.
- Dehogynem – nevettem. – A gyerekek mind erről álmodnak, amikor először meghallják a történetet. Akár csak én akkoriban. De az idősek azt mondják, hogy az alagút nagy része beomlott és életveszélyes odamenni. Talán jobb is így. Sokkal titokzatosabb maradhat az egész ha nem bolygatjuk.
- Szerintem csak a félelem tartja vissza az embereket – mondta elmélázva, ahogy a festményeket néztük már odabent. – Félelem az ismeretlentől, a múlt titkaitól.

Van igazság a szavai mögött. Eltűnődtem rajta, hogy vajon ez miatt nem próbáltam meg én sem felkeresni a bejáratot? Rá kellett döbbennem, hogy igen. Lehet, hogy olyan dolgok vannak odalent, amiket jobb ha nem is tudok. Kicsit beleborzongtam.

Tovább sétáltunk az utcákon és ahogy beszélgettünk, lassan oldódni és megnyugodni kezdtem mellette. Útközben az utcán lévő falusiaknak is bemutatam Őt. Eleinte mindenki bizalmatlan volt vele, de ahogy beszélgetni kezdtek, rájöttek, hogy egy nagyon értelmes és figyelmes ember.

Elmeséltem neki a falu történetét, a régi szerelmeket és csalódásokat, a háborúk emlékét, amelyeket az idő sem tudott teljesen eltörölni. Tamás figyelmesen hallgatott, néha kérdezett egy-egy részletet, és éreztem, hogy tényleg érdekli mindaz, amit mondok.

Végül elértünk a régi kúthoz, amely a falu határában lévő domboldalon állt. Egy hosszabb sétaösvény vezet ide a tisztáshoz, az erdőn keresztül. A kút hosszú ideje elhagyatott volt, kövei megrepedezettek, és a mélybe vezető kötelek elkorhadtak. Az emberek azt mondták, hogy a kút vize régóta kiszáradt és csak a bolondok néznek bele.

- Ez volna az a kút? – kérdezte kíváncsian.
- Igen, ez az – bólintottam. – De a falu népe azt mondja, rossz ómen idejönni. Valamiért mindenki fél ettől a helytől.

Tamás lassan közelebb lépett a kúthoz, minthogyha hipnotizálná a mély csend, ami körülvette. Én kicsit hátrébb maradtam, nem akartam a közelébe menni.

Gyerekkoromban, amikor anyám mesélt a kútról, azt oly óvatosan tette, hogy rossz sejtésem támadt tőle. Elmondta, hogy egy gyerek esett bele, aki sajnos nem élte túl a zuhanást. Minden egyes szavában benne volt a szomorúság és a fájdalom. „Kerüld el, gyermekeim” – mondta mindig, mintha csak attól félne, hogy a múlt fantomjai engem is elragadnának.

Leültem egy kidőlt fa törzsére, és körbetekintettem a feltárulkozó erdőn. Az egész hely olyan nyugodt és meghitt. Valahogy nem fér össze a rémtörténet a környezettel. Fák ölelik körül az egész tisztást és a lágy fuvallat óvatosan táncoltatja leveleiket a kellemes madárénekekre. Frissítő szellő simogatta végig arcom és elgondolkodtam, hogy amit az emberek állítanak erről a helyről, igaz lehet-e vagy merő hazugság?

- Mit keres itt, Tamás? - kérdeztem magamat is meglepve.

Tamás egy pillanatra felnézett rám, majd visszafordult a kúthoz. Lehajolt, és mint aki keresett volna valamit a kövek között.

- Olyan dolgokat, amelyek talán el sem vesztek igazán – mondta végül, szinte magának. – Az ember néha kénytelen szembenézni a múlttal, még akkor is ha az a mélybe húzza.

Nem tudtam mit mondjak erre. Éreztem, hogy valami fontosat titkol, valami olyant, ami talán az egész falut érinti. De Tamás arca most olyan komoly volt, hogy nem mertem tovább kérdezősködni. Talán egyszer megértem, mire is gondolt valójában.

- Ne aggódjon, Anna – mondta végül. – Nem fogok bajt hozni sem magára, sem a falura. Csak próbálok válaszokat találni.

Bólintottam egyet és lassan viaszasétáltunk a faluba. Különös ábránd cikázott bennem és nyugtalanság fogott el. Tamás rendkívül titokzatos, éleselméjű és vonzó férfi. A jelenléte, az a varázslatos aurája, érzéseket ébreszt bennem, amelyeknek nem találok a helyét. Ahogy egyre közelebb kerülünk egymáshoz, úgy szövődik körém a biztonság érzése, mint puha takaró a hideg éjszakában. De mélyebb vágyak is ébrednek bennem, amelyek messze túlmutatnak a barátság határain. A szívem titkon arra vágyik, hogy a köztünk lévő kapcsolat valami többé, valami csodálatosabbá fejlődjön.

Ahogy lassan haladtunk a falu felé és az első házhoz értünk, Zsófi szaladt elénk, a majd három éves legkisebb lakó. Ártatlan kíváncsisággal nézett fel Tamásra.

- Bácsi, te ki vagy? – kérdezte csengő hangján, majd apró kezeivel Tamás nadrágjába kapaszkodott.

Ő erre leguggolt hozzá, kedvesen a szemébe nézett és megsimogatta a kislány fejét.

- A nevem Tamás, kicsim – válaszolta szelíden. – És téged hogy hívnak angyalom?

- Zsófinak – felelte a kislány és zavartalanul folytatta. – Anyukám mondta, hogy te egy idegen vagy és nem tudják miért jöttél ide.

Gyermeki ártatlanság oly tiszta és őszinte. Neki sikerült a kérdést azonnal feltennie, amit nekem is csak napok után, nagy bátorsággal. Ám Tamás tekintete egy pillanatra elkomorult. Láttam arcán, ahogy gondolkodik mit is mondjon. Ekkor egy nagyon kedves mosoly terült szét arcán.

- Azért jöttem, hogy megtaláljak valamit, ami nagyon fontos – mondta hangsúlyozva. -Talán még nem tudom pontosan, hogy mi az, de meg fogom találni.

A kislány értetlenül nézett rá, majd felkacagott, és elengedte Tamás nadrágját. Én csak álltam ott, figyelve ezt a jelenetet, kiváltva belőlem, hogy valami rejtélyes kötődés van köztem és Tamás között, amely még nem teljesen világos, de egyre jobban a felszínre tör.

- Talán egyszer te is segítesz majd ezt nekem megtalálni, Zsófi – tette hozzá Tamás játékosan, és a kislányra kacsintott.

A kislány csillogó szemekkel bólintott, majd elrohant. Amint figyeltem Őt, valami hideg futott végig a hátamon. Nem tudtam, miért, de Tamás szavai mélyebb jelentéssel bírtak, mint amennyit elsőre gondoltam. Talán Ő maga sem tudta még, milyen utat kell bejárnia, de nem lesz egyedül azon az úton, mert én is mellette akarok lenni.

- Anna, tudna segíteni nekem még valamiben? – kérdezte Tamás, ahogy újra mellém lépett. – Tudom, hogy sokat kérek, de szeretném, ha eljönne velem a hegyekbe. Van ott valami, amit meg kell néznem.
- A hegyekbe? – kérdeztem meglepetten. – Miért akar odamenni?
- Csak megérzés – felelte sejtelmesen. – Hallottam, hogy a régi alagút vége a hegyekbe vezet. Talán ott találom meg, amit keresek. És szeretném ha velem tartana. A falubeliek jól ismerik az ott húzódó ösvényeket.

Erre a szívem hirtelen gyorsabban kezdett verni. Egy részem azt akarta, hogy nemet mondjak, hiszen miért kellene részt vennem ilyen titokzatos dologban? De a kíváncsiságom és Tamás iránti furcsa vonzalmam győzött.

- Rendben – bólintottam végül. – De nem ígérem, hogy könnyű dolga lesz ott. A hegyek között veszélyes a járás, és nem mindenki ismeri a járatokat.

Tamás hálásan mosolygott rám.

- Bízom önben, Anna – mondta. – És megígérem, hogy vigyázni fogok magára. Holnap elmegyek a legközelebbi városba ahol van könyvtár, hátha találok egy kiinduló pontot a kereséshez.

- Nagyjából huszonöt kilométerre van innen Mezőörs, a legközelebbi város Ott biztos talál valamit – vágtam rá, mint egy izgatott gyermek, aki már alig várja, hogy kinyissa az ajándékát.
- Rendben. Köszönöm Anna, hogy rám áldozta az értékes idejét – mélyen a szemembe nézve huncutul de őszintén mosolygott rám.

Szemeim nem bírták sokáig a tekintetét és testemen újra éreztem, hogy keresztülfut a forróság. Végtagjaim gyöngén remegni kezdtek, pedig a nyári est langyos volt és kellemes. Rám tört a vágy, hogy megcsókoljam, de mielőtt bármit is cselekedtem volna, Ő elköszönt, s a kapuban állva néztem magabiztos léptekkel távozó alakját.

Ezután egy hétig nem láttam Tamást. Minden reggel Béla sógor házát figyeltem, hátha feltűnik a vándor karcsú alakja, de napok múltak el anélkül, hogy bármi jelét láttam volna a visszatérésének. A hiánya nehezedett szívemre. Vajon mi történhetett vele?

Az első napokban megpróbáltam elhessegetni az aggodalmaimat. Talán messzebb vándorolt, hogy újabb információkhoz jusson. De a hét közepére egyre inkább kétségeim támadtak: vajon még látom-e Tamást, vagy végleg olyan hirtelen távozott, mint ahogy megérkezett? A gondolatra, hogy talán soha többé nem találkozunk, a szívemet félelem járta át. Minden egyes pillanatban, amikor a faluban elhaladtam azok a helyek mellett, ahol együtt időztünk, úgy éreztem, egy fontos rész hiányzik.

Szinte minden nap emlékeztettem magamat arról, hogy „Nem tartozik ide”, ám újra és újra arra lettem figyelmes, hogy egyre többet gondolok rá. Az sem segített, hogy a ruháim dolgoztam. Minden apró mozdulatban ott bujkált Tamás alakja, sőt, az álmaim is megteltek a jelenlétével, mint egy titkos, lappangó érzés, ami egyre inkább áthatotta a mindennapjaim. Tudom, hogy nem szabadna beleélnem magam a jelenlétébe, de önkéntelenül beleolvadt az életembe. Anya is észrevette rajtam a változást.

Egyik nap anyával a műhelyben dolgoztunk. Természetéhez képest, szótlanul nézett rám, miközben egy újabb öltést tett a szövetbe. Már régóta ismertem ezt a pillantást de a hallgatása kivételes eset volt. Mintha a gondolataim mélyére látott volna, anélkül, hogy bármit is mondtam volna.

- Valami zavar, ugye? – kérdezte végül halkán.

Kicsit megálltam a varrásban, kezem szinte önkéntelenül szorította meg a tűt.

- Nem... vagyis... nem tudom – próbáltam elrejteni az igazságot, de a hangom bizonytalanul csendült.

Anya végül odajött hozzám, arcán gyengéd mosoly látszott.

- Tamás hiánya miatt vagy ennyire nyugtalan, igaz?

Nem válaszoltam azonnal, csak éreztem, hogy az arcom forróvá válik a zavarom miatt. Hogy lehetne ezt megmagyarázni? Még én magam sem értettem teljesen az érzéseimet. Hogy hiányozhat valaki, akit alig ismerek?

- Nem kellene szégyellened, hogy ezt érzed – folytatta anya. – Amikor valaki ilyen hatással van ránk, az nem a gyengeség jele. Azt jelenti, hogy mélyen törődsz vele. De ne felejtsd el, hogy ő egy vándor. Az ilyen emberek jönnek-mennek. Talán most nincs itt, de lehet, hogy visszatér... vagy lehet, hogy nem. Neked viszont itt van az otthonod és a családot, ezt mindig figyelembe kell venned.

Lehunytam a szemem egy pillanatra, próbálva megemésztetni a szavait. Tudtam, hogy igaza van. Tamás tényleg olyan volt, mint a szél, ami átjárja a falut, de nem marad örökké. Mégis, valami bennem arra vágyott, hogy legalább egy kicsit tovább maradjon.

– És mit tegyek, ha visszatér? – kérdeztem halkán, a tűvel játszadozva az ujjaim között.

Anya elmosolyodott, és lágyan megérintette a vállamat.

- Ne zárd be a szívedet, Anna. Hagyd, hogy a dolgok a maguk útján haladjanak. Ne siettesd, és ne is fékezd az érzéseidet. De ne felejtsd el azt sem, hogy az igazi otthonod benned van. Ha ez megvan, akkor akárhogy is alakulnak a dolgok, nem fogod elveszíteni magadat.

Másnap reggel, mikor a teámat ittam, halk kopogás törte meg a gondolataimat. Valami furcsa érzés kavargott bennem – tudtam, hogy ki áll ott, még mielőtt kinyitottam volna az ajtót. Tamás állt a küszöbön, karcsú alakja hosszú utazás nyomait viselte magán, de a szemei éppoly fényesen ragyogtak, mint amikor először láttam meg. Nem szólt semmit, csak egy apró, fáradt mosolyt küldött felém, mintha ezzel akarta volna eloszlatni minden aggodalmamat.

- El kell mondanom valamit – szólalt meg végül, miközben beljebb lépett. – Több napot töltöttem egy másik városban, hogy információkat szerezzek az alagutakról, amik a hegyekben végződnek és volt egy ember, aki elmondta az utat.

Szívem kihagyott egy ütemet. Az alagutak... tudtam, hogy előbb-utóbb szóba kerülnek. Ahogy Tamás beszélt, az arca komolyabb lett, és egyfajta nyugalanság áradt belőle, ami engem is megbabonázott.

- És ha lehet, akkor mielőbb el kell indulunk. Tudom, hogy nem könnyű, de szükségem van magára – mondta határozottan. – A hegyek veszélyesek, de könnyebb lesz megtalálni a bejáratot ha velem tart hiszen ismeri a terepet.

Mielőtt még válaszolhattam volna, apám hangját hallottam a hátam mögül.

- Nem engedem, hogy a lányom a hegyekbe menjen egy idegennel – szólalt meg szigorúan, hangja betöltötte a kis házunkat.

Tamás nem reagált rá azonnal, csak egy hosszú pillanatig állt mozdulatlanul. Aztán arcán hirtelen búskomorság vonult végig, majd az apámra nézett.

- Megértem, hogy nem bízik bennem – mondta csendesen, de határozottan. – A hegyek rejtélyesek és veszélyesek, de úgy érzem, valami fontos dolgot találhatunk ott. Valamit, ami mindenkit érinthet, nem csak engem.

Apa tekintete merev lett, idősödő arcvonásai is merevvé váltak, nézése szinte átégette Tamást.

- A hegyek nem játék – vágta rá keményen. – És a lányom sem az. Nem fogom megengedni, hogy veszélybe sodorja magát miattad.

Feszült közöttük a levegő. Tamás azonban nem hagyta, hogy a szavak mélyen megérintsék. Nyugodtan nézett vissza apámra.

- Nem akarom veszélybe sodorni – válaszolta. – Csak annyit kérek, hogy bízzon bennem.

Ahogy újra nyitotta volna a száját tiltakozása kifejezésére, én közbeléptem.

- Apa, tudom, hogy aggódsz értem – kezdtem erőteljesen és apámra néztem. – De én bízom Tamásban. Talán tényleg meg kell találnunk, ami a hegyekben van. És én mellette akarok lenni ebben.

Ő dühösen visszanyelte szavait és mély hallgatásától tudtam, hogy tiszteletben fogja tartani döntésemet. Tamás egy pillanatra sem rezzenet meg. Csak bólintott, ő is elfogadta, hogy én döntök. Amikor elfordult tőle, pillantása rám tévedt, és éreztem, hogy a nyugtalanság helyet valami különleges erő jár át.

Másnap kora reggel érkezett két jól megpakolt táskával, majd útra keltünk. A falut lassan elhagytuk, a levegő friss volt és hideg. Ahogy távolodtunk, a falu meghitt moraja fokozatosan átalakult a hegyek suttogásává. A fák között frissítően hideg volt a levegő. Hallgattuk a madarak énekét, a szél halk zúgását, de valami titokzatos feszültség is ott lappangott közöttünk. Tamás csak haladt mellettem, tekintete szinte mindig előre szegeződött. Én pedig egyre inkább a saját gondolataimba merültem. Az apám szavai visszhangoztak bennem. „Nem engedem, hogy veszélybe sodord magad.” De valahol mélyen tudtam, hogy nem lehet másképp. Éreztem, hogy valami hív, valami, ami összeköt engem és Tamást – valami, amit csak együtt találhatunk meg.

- Mit talált a másik városban? – kérdeztem végül, megtörve a csendet.

Ő egy pillanatra rám nézett, aztán lassan válaszolt.

- Az a régi kút a falu szélén... – mondta s láttam rajta, hogy valami mély gondolat jár a fejében. – Tudja, miért hagyták magára?

Megráztam a fejem. Gyerekkorom óta ismertem a kútát, de sosem gondoltam igazán arra, hogy miért kerüli el mindenki.

- Egy régi legenda szerint ez a kút nem vizet rejt. Alatta húzódó alagutak vannak, amelyek összekötik a falut a hegyekkel. Az utakat régen őseink használták, de az idők során elfelejtődtek, mert azok túl veszélyessé váltak. – Tamás szavai megdermesztettek. Valami ősi titok elevenedett meg előttünk, amit együtt fedezhetünk fel.
- Honnan tudja ezt? – kérdeztem remegő hangon.
- A városban hallottam róla. Valaki, aki évek óta kutat a környéken, azt mondta, a kút és a hegyek között van kapcsolat. De azt is mondták, hogy aki túl mélyre merészkedik, annak nyoma vesz. Szóval ha most úgy gondolja, hogy inkább visszafordul, akkor azt megértem. Veszélyes út vár ránk.
- Nem fordulok vissza. Magával tartok! – válaszoltam magabiztosan.

Viszont a kút képe nem hagyott nyugodni. A falu szélén állt, magányosan és elhagyatottan, mintha valamit titkolna, amit senki sem akar megtudni. Talán azért nem volt soha víz a kútban, mert valami sokkal sötétebb dolog rejtőzött a mélyében.

Ahogy haladtunk a hegyek felé, a gondolataim egyre visszatértek a kútra. Miért nem egyszerűen azon ereszkedünk le? Hiszen, ha Tamásnak igaza van, az alagutak oda is vezethetnek.

- Tamás – szólaltam meg végül. – Ha a kút alatt valóban ott húzódnak az alagutakat, akkor talán onnan kellene indulni, nem?

Tamás megállt, és mélyen a szemembe nézett.

- Aznap, amikor a faluban körbevezetett és végül a kútnál kötöttünk ki, akkor jól megnéztem annak az állapotát. A legrövidebb út lenne, de a legveszélyesebb is. Túl régóta áll ott és egy rossz mozdulat is elég lenne ahhoz, hogy beomoljon. Én, pedig, megígértem az apjának, hogy vigyázok önre. Nem engedhetem meg ezt a kockázatot.
- És ha a saját döntésem lenne, hogy leereszkedjem? – vágtam rá ezt meggondolatlanul.
- Túl merész maga, Anna. Nem akarom, hogy veszélybe kerüljön – megértettem szavai mögött megbúvó aggodalmát.

Haladtunk tovább és egyre csendesebbek lettünk. A gondolataink már nem is a külvilágban jártak, hanem valahol mélyen, ott, ahol szavak már nem érnek el. Tamás egyre közelebb lépett hozzám. Ebben a csendben ő is érezhette a feszültséget, ami körülöttünk vibrált. A szívem gyorsabban vert, minden apró mozdulatára. Tudtam, hogy nem kéne ennyire mélyen kötődni hozzá, hiszen ő csak egy vándor.

Amint ezen gondolkodtam, feltűnt, hogy egész úton Tamás vezetett és nekem nem is kellett navigálnom.

- Mondja, Tamás. Miért kellett jönnöm ha maga tudja az utat?

Tamás egy pillanatra elmosolyodott, látszott rajta, hogy élvezte a kérdést, de a szemeiben valami mélyebb, komolyabb is tükröződött.

- Az igazság az – kezdte és egy kicsit mérlegelte szavait –, hogy nem azért hívtam el, mert szükségem van magára, hogy megtaláljam az utat.

Összezavarodottan néztem rá, a szívem gyorsabban kezdett verni.

- Aznap, amikor először megláttam magát... – folytatta, oda lépve hozzám – tudtam, hogy közelebb kell kerülnöm magához. Azt hittem, talán csak a kíváncsiság, vagy a maga titokzatos mosolya vonzott. De ahogy teltek a napok... rájöttem, hogy ez sokkal több ennél.

Próbáltam feldolgozni szavait, de a férfi tekintetéből sugárzó érzélem szinte megbénított. Tamás lassan és gyengéden megérintette a kezem majd mélyen a szemembe nézett.

- Szerettem volna elmondani korábban, de nem találtam a megfelelő pillanatot. Nem akartam elhamarkodottan kimondani... de most már nem tudom tovább magamban tartani. Anna, beléd szerettem. Azóta, hogy először láttalak, képtelen vagyok másra gondolni.

A világ elnémult körülöttünk. Amit most mondott, egyenesen a szívembe hatolt. A levegő vibrált közöttünk és minden, ami eddig kimondatlan volt, most kifejezésre került. Tamás közelebb hajolt, majd mielőtt még bármi mást mondhatott volna, gyengéden megcsókolt.

A csók tele volt érzélemmel, tele volt a kimondatlan szavakkal, vágyakkal, amelyeket mindketten éreztünk, de eddig nem mertünk kimondani. Amikor elhúzódott, a hangja alig volt több egy suttogásnál.

- Nem érdekel, hogy mi lesz, vagy hogy merre vezet majd az utam. Csak te vagy fontos, Anna.
- De akkor miért vagyunk itt? – kérdeztem összezavarodva.- Nem is keresel itt semmit sem?
- Elmondom az igazat. Az apám bíró volt a fővárosban, a háború után. Sok ügyön dolgozott, de volt egy, amit sosem tudott elfelejteni. Egy katonát ítélt el, aki műkincseket lopott a háború idején. Azonban, amikor elítélték, sok műtárgyat nem találtak meg. Senki sem tudta, hová lettek. Hosszú nyomozásba kezdtem, miután apám meghalt. A katonától származó információk alapján jöttem rá, hogy

itt, a faluban rejtette el azokat a műkincseket, még hozzá az alagutakban. Nem akartam, hogy így alakuljon – suttogta. – Nem terveztem, hogy beleszeretek egy gyönyörű lányba a faluból.

Tamás szavai még a levegőben rezegtek, és a pillanat hirtelen lelassult körülöttem. A csókja édes volt, mégis valami ismeretlen érzés mart a szívembe. Tudtam, hogy el kellene mondanom neki, mit érzek, de a szavak valahogy nem akartak megszületni. Csak álltam ott, és a tekintetét figyeltem, amely tele volt várakozással, mintha a világ sorsa azon múlna, hogyan reagálok.

- Tamás... – suttogtam. - Ez... ez olyan hirtelen.

Lassan hátrább léptem egy lépést, érezve, hogy a távolságra most szükségem van. A szívem hevesen vert, és minden egyes pillanattal egyre csak nőtt bennem a bizonytalanság.

-Te... te egy vándor vagy. Egy kincsvadász, aki rejtett titkok után kutat. Nem tudom, hogyan illenék bele én ebbe az életbe. Nem tudom, hogyan folytathatnánk ezt...

Tamás mélyen a szemembe nézett, és megérezte a szavaim mögött rejtőző félelmet.

- Anna, én is küzdöttem ezekkel az érzésekkel. Tudom, hogy az életem bonyolult, és nem akartam ezt rád kényszeríteni. De... nem bírom tovább titkolni, amit érzek. – Tamás hangja őszinte volt, amire megint megdobbant a szívem. – Ha most visszakozol, megértem. De tudnod kell, hogy én már eldöntöttem: te vagy az, akit keresek, nem csak a kincsek, nem csak a múlt rejtélyei. Te vagy az, aki számít nekem, te vagy az életutam.

Egy pillanatra levegőért kapkodtam. Olyan hirtelen tört rám a felismerés, hogy nem vagyok egyedül az érzéseimmel. Mindig is tudtam, hogy valami több van közöttünk, de soha nem gondoltam volna, hogy Tamás is ugyanezt érzi.

- Én is... én is éreztem valamit, mióta először találkoztunk – vallottam be végül, és az igazság hirtelen felszabadító erővel tört elő belőlem. – De féltem... nem akartam, hogy csalódás legyen a vége. Féltem, hogy eltűnsz, mint egy árnyék.

Tamás közelebb lépett, és megint megfogta a kezem, ezúttal erősebben, magabiztosabban.

- Nem fogok eltűnni – mondta, miközben lassan közelebb hajolt. – Már nem.

Újra megcsókolt, ezúttal hosszabban, mélyebben, mintha ezzel a csókkal mindent el akarna mondani, amit a szavak nem tudnak kifejezni. A világ megszűnt létezni

körülöttünk, csak mi ketten maradtunk, és a pillanat, amely végérvényesen összekötött minket. Amikor végül elhúzódott, a szemeiben még mindig az a mély érzélem tükröződött, amitől a szívem megremegett.

- Bármilyen utat választasz, Anna – mondta halkan –, én ott leszek melletted.
- És most? – kérdeztem halkan, miközben lassan elengedtem Tamás kezét. – Mi lesz a következő lépés?

Egy pillanatig habozott a válasszal. Körülnézett és így válaszolt:

- Táborot verünk, megpihenünk. Hamarosan lemegy a nap és az erdő veszélyes lehet olyankor. Holnap reggel újból útra kelünk. Nem vagyunk messze az alagút bejáratától.

Elővett egy kopott, régi papírt a kabátja belső zsebéből, kiterítette, és az ujjával végigsimított a rajzolt vonalakon.

- Itt, a hegyoldalnál lesz az egyik bejárat – mondta ezt magabiztosan.

Közelebb hajoltam, hogy jobban megnézzem a térképet. Az elnyűtt vonalak titkokat őriztek, de valami még mindig nem hagyott nyugodni.

- És mi lesz, ha megtaláljuk a kincseket? – kérdeztem félve. – Mi történik utána?

Tamás a térképről rám emelte a tekintetét, majd visszahajtogatta, és zsebre tette.

- Nem a kincsek érdekelnek. Apám emlékét akarom megőrizni. Ezt az ügyet sosem zárhatta le, és én be akarom fejezni helyette. De ha megtaláljuk a kincseket, a törvényes hatóságokhoz fordulunk. Nem fogok törvénytelen dolgokba keveredni.

Megnyugodtam a válaszától, de valami még mindig nyomasztott. Az alagutak veszélyesek voltak, és tudtam, hogy Tamás nem fog visszariadni. Ekkor döbbsentem rá, hogy nem csak a kincsvadászat, a titkok vagy a veszély vonz. Tamással lenni, mellette állni – ezt akartam igazán.

Másnap hajnalban már összepakoltuk a táborot, és indulásra készen álltunk. Valami megmagyarázhatatlan vibrálás uralkodott el rajtam, és a minket körülvevő levegő is egyre nehezebbé vált. Az egész táj tükrözte a köztünk szövődött sűrű szerelmi szálakat. Az elmúlt napokban érzelmek egész kavalkádja söpört végig rajtam, átütő nyomokat hagyva maguk után. Tamással is egyre mélyebb rétegek tárulkoztak elő, kapcsolatunk is egyre inkább elmélyült, minden egyes nap közelebb kerültünk egymáshoz. Rajta is láttam a feszültséget, de egyfajta izgatottság is tükröződött az arcán, mintha valami nagy felfedezés küszöbén állnánk.

Elindultunk és együtt haladtunk az ismeretlen út felé. Tamás mesélni kezdett a gyerekkoráról, a családjáról, és arról, hogyan lett a kincskeresés a szenvedélye, élete vezércsillaga. Szavai olyanok voltak, mint egy titkos dallam, ami újra és újra

visszhangzott a lelkemben. Minden történetében benne rejlett egy darabja annak, amit keresünk. Ahogy hallgattam, egyre világosabbá vált számomra, hogy a kincs nem a földben elrejtett arany vagy akár műtárgy, hanem valami sokkal áthatóbb, amit talán én is keresek – együtt vele lenni.

Az egyik keskeny, kövekkel szegélyezett úton haladtunk, mikor hirtelen megcsúszott a lábam egy laza részen. A pillanat szinte végtelennek tűnt, ahogy próbáltam visszanyerni az egyensúlyomat, de tehetetlen voltam a meredek lejtővel szemben. Egyre gyorsabban gurultam lefelé, a föld maga is vonzott magához. A világ körülöttem összerosódott, csak a fák zöldje és a talaj szürkés árnyalatai villantak fel előttem, miközben védtelen testem keményen ütdött a földhöz minden egyes fordulásnál. Nem tudtam megállítani a zuhanást.

- Anna! – kiáltotta utánam Tamás.

Minden túl gyorsan történt. Éreztem, ahogy a világ elsötétül, és a fájdalom lassan átjárja a testemet. Tamás kétségbeesett kiáltása volt az utolsó dolog, amit hallottam majd elájultam.

- Anna! Anna! Hallasz engem? Ébredj! – szólított Tamás.

Lassan kinyitottam a szemem és láttam, ahogy Tamás kétségbeesett arccal néz rám.

- Jaj, Anna! Azt hittem már, hogy... Jaj, nagyon megijedtem. Hogy érzed magad? Hol ütötted meg magadat? – kérdezte.
- Mindenem fáj – nyögtem ki.
- Feltudsz kelni? – kérdezte aggódva és közelebb hajolt, hogy megtámasszon.

Próbáltam megmozdulni, de mindenem sajgott. Tamás gyengéden segített felülni, miközben éreztem, hogy az érintése mennyire óvatos.

- Azt hiszem, nem tört el semmim, de... nem vagyok biztos benne – nyögtem fel, ahogy testemben egyre jobban erősödött a fájdalom.
- Pihenj egy kicsit, ne erőltesd – mondta lágyan, közben a hátam mögé térdelt, hogy meg tudja támasztani a hátamat. – Majd én megnézem, hogy történt-e valami komolyabb sérülés.

Az aggódó tekintete és az, ahogyan óvatosan megvizsgált, megmelengette a szívemet, a testembe pedig erőt sugárzott. Ahogy ott ültünk, Tamás hangja megváltozott, valami mélyebb érzelem csendült ki belőle.

- Anna... – kezdett bele. – Azt hiszem, hogy eltört a karod. Vissza kell mennünk a faluba, hogy mielőbb orvosi ellátásban részesülj.
- Mi? Pont most, amikor a cél előtt vagyunk? – kérdeztem értetlenül, de ahogy felemeltem a bal karomat, egy éles fájdalom futott végig bennem, amitől újra elájultam.

Mikor felébredtem, Tamás karjai között feküdtem. Melegség és nyugalom járt át. Ájult állapotomban felkötötte a karomat és egy pokróccal betakart. Ez még inkább megnyugtató, mert tudtam, hogy vigyáz rám. Meleg kezével a fejem simogatta.

- Jobban vagy? – érdeklődött.
- Igen, most már sokkal jobb – válaszoltam őszintén.
- Megpróbálunk felkelni?
- Igen – ezt már egy kicsit bizonytalanabban.

Miután Tamás felsegített a földről, egy pillanatra mindketten elhallgattunk, a baleset emléke még mindig ott lüktetett a levegőben. Újra útnak indultunk. A fák árnyékai között, olyan végtelen hosszúnak tűnt az idő múlása. Minden perc egy hosszú ütemjáték volt, a fájdalmaim összhangjában.

Késő este értünk vissza a falu határában lévő kúthoz. Úgy éreztem, hogy mostmár nem vagyok képes továbbmenni és muszáj megpihennem.

- Tamás – szóltam már alig hallható hangon. – Álljunk meg, mert nagyon elfáradtam.

Tamás egy pokrócot terített le, amire lefeküdtem, egy másikkal pedig betakart.

- Hozok segítséget, hamarosan visszajövök – mondta ezt megnyugtató hangon.

Ahogy elindult segítségért, a félelem eluralkodott rajtam. A csend is lassan befedte ezt a kis tisztást, csak a szél halk suttogását hallottam a levelek között. Halványan világított a hold fénye, s furcsa módon a magányos kutat hozta előtérbe. Testem még mindig sajgott, de a kíváncsiság, ami úgy gyötör, most mindent felülírt. A kút...mindig is vonzott, mintha valami titok rejtőzne a mélyében.

Tamás figyelmeztetése ellenére valami különös vágy hajtott, hogy közelebről megnézzem. Lassan felkeltem a pokrócról, és a fájdalmat elnyomva elindultam a kút felé. A fák árnyéka hirtelen megnyúltak és a holdfény furcsa, kísérteties alakzatokat rajzolt a földre, de ez sem tántorított el. Egyre közelebb értem a kúthoz, a szívem kalapált, mintha a mélység vonzott volna magához.

A kút pereme régi volt, megrepedt kövek és mohával benőtt falak mutatták az idő nyomait. Előrehajlottam, hogy belenézzek, s a mélység sötétsége fenyegetően tekintett vissza rám. Egy pillanatra megszédültem, de a kíváncsiság tovább vitt. Közelebb hajoltam, majd hirtelen az éles fájdalom a karomban végigfutott, és én ösztönösen megtámaszkodtam a kút szélén. Az érintésemre a kövek megremegtek, majd mielőtt felfoghattam volna, mi történik, a kút oldala hirtelen megrogyott alattam. Az idő lassított tempóban kezdett el ketyegni. Egy röpke pillanatra éreztem, hogy a föld kicsúszik a

lábam alól, a kezeim elengedik a peremet, és egy sikoly fojtott hangja maradt csak a levegőben.

A következő másodpercben a sötétség mindent elnyelt körülöttem, magába zárt. Ahogy zuhantam, a világ egyre messzebb került tőlem. A fájdalom tompa volt, de egyre jobban átjárta a testemet, amint a kövek között lassan megállapodtam. A hideg kő érintettre bőrömet és a levegő kiszorult a tüdőmből. Minden lélegzetvétel egyre nehezebbé vált. A mély, nedves föld szaga körbe ölelt, és tudtam, hogy itt, ebben a sötétségben fogok maradni.

Az elmém azonban nem tudott elhallgatni. Tamás. Az arca jelent meg előttem, a szemei, amik mindig olyan gyengéden néztek rám. A szívem még egyszer utoljára gyorsabban vert, ahogy rá gondoltam. Tudtam, hogy keresni fog. Tudtam, hogy nem adja fel, de már túl késő volt. Hálás voltam, hogy az élet egymásba fonta útjainkat, de közben bántam, hogy így ér véget minden.

A fájdalom lassan elcsitult, mint egy elhaló hullám, amit a part már nem enged vissza. Helyette valami megfoghatatlan nyugalom ereszkedett rám. Annyira fáradt voltam, minden erőm elhagyott. Csak aludni szerettem volna, hogy elfeledjem mindazt, ami történt. Testem egyre nehezebb lett, ólomként húz lefelé, és én süllyedtem vele, egyre mélyebbre. A világ elhalványult, a hangok lassan elhaltak körülöttem, csupán egy távoli emlékek maradtak. Még hallottam a szívverésemet, de az is olyan lassú és tompa volt, csak árnyéka annak, ami valaha élt bennem. A sötétség gyengéden magához vont, s ölelő karként borított be lassan, mint aki örökre védelmezni akarna a fájdalomtól és a világtól.

